

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἱστούμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδιαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἔτησίαν . . . . . δρ. 16.—	Ἔτησίαν . . . . . δρ. 20.—
Ἰμήνηος . . . . . > 8,50	Ἐξάμηνηος . . . . . > 10,50
Τρίμηνηος . . . . . > 4,50	Τρίμηνηος . . . . . > 5,50

Ἐπὶ τοῖς ἀρχαίοις ἀρχαίοις τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουλίου 1920

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45
Θέλλα προσηγομένην ἑνὸς, ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρεμίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Παρθέριον

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 33

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθὼς ἐδηλώθη καὶ εἰς τὸ 18ον φύλλον (ἴδε σελ. 143), ἡ ἔτησίαν συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» ἡ ὅ ἐξ ἡ εἰς δρ. 16 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν, ἀναλόγως δὲ ἡ ἔξαμηνη καὶ τριμηνία, ὡς βλέπετε καὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρω δροὺς ἐγγραφῆς. Ἐπίσης ἡ τιμὴ ἐκάστου φύλλου γενικῶς ἠδὲ ἡ τιμὴ λεπτὰ 40 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 45 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν διὰ τὸ 42ον τοῦτο ἔτος διὰ μέρος αὐτοῦ, νὰ στείλουν τὸ ταχυπρόσθον καὶ τὸ ὑπόλοιπον, διότι ἡ αὔξησις τῆς ἀναδρομικῆς. Ἐπίσης οἱ Πράκτορες νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὴν αὔξησιν καὶ νὰ ἀποστέλλουν λεπ. 40 καὶ 45 ἀπὸ τοὺς ἀποστέλλοντας τῶν.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' (Συνέχεια)

Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὡς τὴν βάση τῆς βουνοσειρᾶς, ἡ ἐξοχὴ φαίνονταν ἐν ὅλῳ ἄγονη. Γιὰ νὰ ἰδῇ κανεὶς λίγη φαινόμενη, ἔπρεπε νὰ κοιτάξῃ πρὸς τὰ βορειοδυτικά, πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ ἀρμένταλ, ποὺ τὰ μακρινὰ τῆς δένδρα ἐκμάτιζαν μετὰ πράσινη γραμμὴ στὰ ὄρη τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας.

Ὁ κ. Οὐόλστον λοιπὸν καὶ ὁ Ἐρνέστος δὲν εἶχαν παρὰ νὰ γυρίσουν πίσω, ποὺ ὁ Μόντροζ, φραγμένον στὸ μέρος ἐκεῖνο, δὲν τοὺς ἄφινε νὰ προχωρήσουν περισσότερο.

Καθὼς περπατοῦσαν στὴν ξερὴ κοίτη χειμάρρου, ὁ Ἐρνέστος σήκωσε δύο ἀπὸ τὰ σκοῦρα ἐκεῖνα χαλίκια, καὶ φάνηκαν πρὸς βαρὺ ἀπ' ὅσο μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ ἀπὸ τὸν ὄγκον. Γι' αὐτὸ τὰ ἐκρύψε στὴν τσέπη, μετὰ τὸ σκοπὸ νὰ τὰ ἐξετάσῃ, ὅταν γύριζε στὸ Φελσενχάιμ.

Ὁχι χωρὶς κάποια λύπη, ὑποχρεώθηκε ὁ κ. Οὐόλστον νὰ στρέψῃ τὴν ῥάχη πρὸς τὸ βορειοδυτικὸ ὄριζοντα. Ἀλλὰ ὁ Ἐρνέστος ἐγερνε στὴ δύση του καὶ δὲν θά ἔβλεπε, ἂν χρονοτριβοῦσαν περισσό-

τερο, νὰ γυρίσουν νωρὶς στὸν καταυλισμό. Ἐναμπίστηκαν λοιπὸν στὴ βάρκα καὶ ἔπιασαν τὰ κουπιά.

Δὲν ἄργησαν νὰ φθάσουν, γιατί τὸ ρεύμα ἦταν εὐνοϊκὸ καὶ ἡ βάρκα, στὴ μέση τῶν δύο ὀχθῶν, ἔτρεφε γοργά. Στὴς ἑξῆς, ὅλοι ἦσαν μαζεμένοι στὴ σκιά τῶν ψηλῶν βελανιδιῶν. Ὁ κ. Ζερμάττ καὶ ὁ Τζάκ, εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ κυνήγι τοὺς, εἶχαν φέρει μιὰ ἀντιλόπη, ἕνα ζευγάρι κουνέλια, ἕνα ἰνδοχοῖρο καὶ διαφόρων εἰδῶν πουλιά.

Τὸ μικρὸ παραπόταμο τοῦ Μόντροζ ἐπότιζε μιὰ πολὺ εὐφορὴ ἐξοχὴ ἀπὸ λειβάδια καταλλήλотаτα γιὰ καλλιέργεια

δημητριακῶν, καὶ ἀπὸ δάση πυκνὰ μετὰ λογιῶν-λογιῶν-δένδρων. Ἀφρονώτατο ἦταν καὶ τὸ κυνήγι, στὴν ἐξοχὴ αὐτή, ὅπου πρώτη βέβαια φορὰ ἀκουγόταν τοῦφεκι κυνηγοῦ.

Ὑστερ' ἀπὸ τὸν κ. Ζερμάττ, ἔκαμε τὴν διήγησίν του καὶ ὁ κ. Οὐόλστον. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ περιγράψῃ δάση καὶ λειβάδια. Ἡ χώρα ποὺ τὴν ἔβλεπε ὁ Μόντροζ, ὡς ἕνα διάστημα δύο λευγῶν ἀπὸ τοὺς ἐκβολὰς του, ἦταν ἄγονη, γυμνή, καὶ στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ ὑπῆρχε ἑμπόδιο ἀκατανίκητο, — ἕνας νεροφράκτης, ποὺ τοὺς ἀνάγκασε νὰ γυρίσουν πίσω. Ὡστε γιὰ νὰ φθάσουν στὴ βουνο-

σειρά, — ἐπρόσθεσε, — ἔπρεπε νὰ διαλέξουν ἄλλο δρόμο παρὰ τὸ ρεύμα τοῦ Μόντροζ.

Ἐνα καλὸ γεῦμα περίμενε τοὺς ἐκδρομεῖς. Ἐκάθησαν κάτω ἀπ' τὰ δένδρα, κοντὰ στὸ ποταμάκι, ποὺ τὰ ζωρὰ νερά του μοῦρμουρούσαν σὲ μιὰ ἀμυγδαλὴ κοίτη, σπαρμένη πρὸς ὑδροβία φυτά. Ἐφαγὰν μετὰ μεγάλη ὀρεξὴ καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ὡς εἰς ἑννία.

Ἐπειτα μῆταν στὸ πλοῖο καὶ καθένας ἔπεσε στὸ κρεβάτι του. Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ἀκούσθηκε μιὰ συναυλία ἀπὸ ροχαλιτὰ, ἐράμιλλη μ' ἐκείνη ποὺ ἀποτελοῦσαν ὅλη νύκτα τὰ οὐρλιάσματα τῶν τρακαλιῶν: ροχαλιζάν οἱ ἐκδρομεῖς, κουρασμένοι καὶ εὐχαριστημένοι.

Εἶχε ἀποφασισθῇ νὰ ξεκινήσουν τὴν αὔριον μετὰ τὰ μεσάνυχτα, μετὰ τὴν ἀρχὴ τῆς παλίστροφας, γιὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν

Ἐπειτα ἦσαν οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ἡ κατασκευὴ τῶν κονσερβῶν...

